

Gospodarica galaksij

Bila sem stara enajst let, ko sem jih prvič srečala. Z družino smo odkrivali staro mestno jedro Ljubljane, nato pa odšli k moji babici na obisk. Na njeno željo smo se vsi v enem avtu odpeljali na bližnjo pokopališče, kamor si pa nisem želela iti. Ostala sem na parkirišču v avtu in opazovala okolico.

Zanimanje so mi vzbudile ptice, katerih perje je bilo črno kot noč v času Sončnega mrka in oči svetle kot žarki jutranjega svita. V roke sem vzela fotoaparata, ki ga od kar sem ga dobila, nisem puščala doma ter povsod vzela s seboj; ovekovečila vzlet teh posebnih ptic v nebo, počakala trenutek in si nato ogledala fotografijo. Vzdihihnila sem, da bi nadoknadila dih, ki mi ga je vzela mojstrovina, ki jo je prikazoval zaslon fotoaparata mojim očem. Zravnila sem se na sedežu in ukrivila svoj hrbet, da bi še dodatno pridobila na višini, ki je odražala moje zadovoljstvo nad kakovostjo posnetka. Zelo težko je fotografirati ponoči in vseeno ohraniti vidljivost objektov na fotografiji, kakršna je pri dnevni svetlobi. Ponosna sem bila na trenutek, ki mi ga je uspelo ujeti, dokler nisem opazila še nekaj, kar se je prikradlo na mojo popolno fotografijo. Ta nekaj je bil v zraku, a ni bil ptič, ker je ta nekaj obsevala čudno svetleča svetloba. Niso me več zanimale ptice, čudila sem se temu nekaj in sklenila, da je to neznani leteči predmet in da sem bila priča vesoljcem.

Kar nekaj časa se nisem premaknila, tudi ko je bilo polno hrupa okoli avtomobila. Vrata so se odprla ...

Moj oče je sedel za volan, vsi ostali pa na svoje sedeže. Voznik me je ljubeče zbadal, ali me ni bilo strah, ko sem bila v takšni temi sama v avtu. Le nasmehnila sem se in mu zagotovila, da mene ni nikoli strah. Mama je zmajala z glavo in mi očitala, zakaj nisem šla zraven, da bi se spodobilo... Moja babi pa jo je prekinila in s svojim raskavim domačim glasom dejala: »Samo, da je živa in zdrava. Ter da se ji ni kaj zgodilo.« Babici sem v zahvalo, ker me je rešila mamičinih pridig, namenila topel nasmeh. Njena pripomba je le malo ošinila mojo vest, a vznemirjanje, da imam skrivnost, je pretehtalo zdrav razum. Sama zase sem se udobno namestila v svojem sedežu, obrnila glavo v smer okna, opazovala okolico in se zasanjano nasmihala. Peljali smo se po cesti. Bila sem stara le enajst let, ko sem se seznanila z njimi. Rastla in starala sem se naprej, živela sem naprej, vendar življenje ni bilo več enako.

Obris človekove glave je pokukal v avto. PomeŹniknila sem, ker nisem verjela temu, kar sem videla. Ostro potegnjena črta loveŹke glave z zamaknjenimi potezami loveŹkega obraza. Namesto nosu sta bili dve reŹi in preŹinila me je misel, da je no čarovnic, a sem predobro vedela, da ni. Usta so se odprla in ustnice, katerih je manjkalo za dobre tri četrtine, so oblikovale različne oblike, za katere sem predvidevala, da naj bi bile črke. Po nekaj minutah, ko je vdiralec Źe zaprl usta, se je zasliŹalo: »ImaŹ naŹo sliko?« Presenečena sem prikimala. Adrenalin v meni je bil kriv, da sem odprla vrata in stopila ven iz avta ter Źe vedno v desni roki drŹala fotoaparata. Okoli avta je bilo razporejenih pet obrisov loveŹkih teles. Bilo je razvidno, kljub pomanjkanju nekaterih delov telesa in ostalimi zabrisanimi potezami, da sem bila v druŹbi petih vesoljcev, natančneje dveh deklet in treh fantov. Z odprtimi usti sem strmela vanje, ko je eno izmed deklet hitro odpiralo usta, drugo pa prijelo za levo roko. Vozilo enako tistemu na moji fotografiji je naenkrat stalo pred mano, kako se je to zgodilo zaradi Źoka nisem opazila. Glas dekleta je Źele sedaj rekel: »Pridi, ti pojasnimo na ladji. Tukaj zunaj je naŹe obstajanje oteŹeno.« Roka drugega dekleta me je povlekla in tako sem sledila petim vesoljcem v vozilo.

Vstopila sem in bila zaslepljena s svetlobo. Morala sem zapreti oči, tako nisem več videla, kaj so neznanci storili, a nenadoma je povsod valoval piskajoč zvok, ki me je tako prestraŹil, da sem iz roke spustila svoj fotoaparata. V trenutku, ko je fotoaparata zadel tla, so se lee objektivna zdrobile v neskončno drobnih koŹkov, razen ene za katero predvidevam, da je odbila svetlobo, naravnost vame, saj me je naenkrat opeklo. Piskanje se je prenehalo in tudi slepee svetlobe ni bilo več. NeŹno sem poloŹila dlan na svojo desno lopatico, kjer me je prej Źe peklo, nato pa ni bilo več občutiti ničesar. Opazila sem okolico, ki me je obdajala. Notranjost vozila je bila podobna limuzini, ki jo je mo videti v ameriŹkih filmih. Oblazinjeni sedeŹi na vsaki strani, nad sedeŹi pa okna, kakrŹna imajo tudi slovenski avtomobili tujih znamk, ki so z zunanje strani zatemnjena, tako da se ne da videti v avtomobil, a se da videti iz avta, e gledaŹ ven. Stala sem na rni preprogi, ki je bila povsod na tleh. Voznikov in sovoznikov sedeŹ sta bila spredaj, malo dvignjena od ostalih sedeŹev.

»Sem vedela, da bi morala voziti jaz.« je rekel glas. Źele glas me je spomnil, da nisem bila sama. Pogledala sem nezemljane, ki pa niso bili nezemljani, ampak navadni ljudje. No, vsaj videti so bili tako. Moja druŹba ni bila več izmalienih obrazov, pomanjkljivih teles in z edino

ostrim obrisom. Bili so ljudje, takšni kot sem bila jaz. Začudena sem strmela vanje. Fant modrih oči me je premeril s pogledom, se nasmehnil in dejal: »Zapri usta, da ne ujameš kakšnih muh . Čeprav jih tukaj notri ni.« Šala mu je očitno bila všeč, saj se ji je neumno režal. Zavila sem z očmi, ko je dekle, ki mi je tudi pri avtom rekla, naj grem z njimi, vprašala: »Kako se počutiš?«

Nise vedela, ali naj povem po resnici, ali se zlažem. Kot da bi mi brala misli, je odgovorila: »Ne maram lažnivcem, zato bolje, da si z menoj odkrita. Razumem pa, če si trenutno brez besed. Ti bom poskusila vse pojasniti.« Prikimala sem ji, ona je nadaljevala: »Za začetek, naj se ti predstavim. Moje ime je Katarina. Dekle poleg mene je Veronika.« Zazrla sem se v dekle majhne postave, bila je najmanjša izmed nas vseh. Lastnica obraza, ki so ga obdajali blede rumeni lasje ter krasile modre oči, mi je namenila nasmeh, ki se je raztezal od enega do drugega ušesa, in ponudila roko. Tako sem spoznala Veroniko.

Katarina je nadaljevala s predstavitvijo ljudi v vozilu: »Fant z zelenimi očmi je Tadej, deček,« poudarila je besedo deček in bilo je čutiti zbadanje med njima, » ki te je prejle zafrkaval, je Tim«. Tim mi je pomežiknil. Tadej je le prikimal v mojo smer. Fant, ki mi ga Katarina, še ni predstavila, se je usedel na oblazinjene sedeže, mi namenil nasmeh, kakršnega znajo nasmehnuti le igralci in osvajalci ženskih src. Z roko okoli njenega pasu, se je usedel na sedež poleg nje. Katarina je zavila s svojimi rjavimi očmi in zavzdihnila: »Ta idiot tu pa je Črt.« Katarina ga je mrko pogledala, on pa ji je ljubeče nekaj zašepetal.

Sedla sem na sedeže. Poleg mene je sedel Tim, ki je vprašal: »Kaj pa sedaj?« Dekle malo višje od Veronike in veliko nižje od mene, bujnih rjavih kodrov mu je odgovorilo: »Najprej moramo dekletu pojasniti, kaj se ji je pravkar zgodilo.« Ko me je naslovila kot dekle, sem ugotovila, da jim nisem povedala svojega imena. »Vita sem.« Katarina me je pogledala in začela pojasnjevati: »Torej Vita, mi prihajamo s planeta podobnega tvojemu. Le da se naš imenuje Hemlja, vse odkar je naš družbeni sistem humanizem in smo obnovili vse naše prej izčrpane gozdove s humusom. Tvoja fotografija bo očiščena kakršnih koli sledi o našem obstoju in fotoaparati bo popravljeni takoj, ko prispemo nazaj na naš planet. Imaš kakšno vprašanje?«

Počasi sem prikimala in zašepetala, kot da ne bi zaupala svojemu glasu: »Kaj pa moja družina? Ali jim ne bo hudo, če...« Prekinila me je Veronika: »Brez skrbi, to ne bo težava.« Katarina je med ogledovanjem razbitih leč objektivna na tleh pripomnila: »Izmed vseh leč se je cela ohranila konkavna. Zaradi pozitivnega polmera in goriščne razdalje lahko ustvari navidezno ali realno sliko. Odvisno od pozicije predmeta. Tvoja slika je... realna.« Tim me je prijel za roko in se mi nasmehnil: »Sedaj si takšna kot jaz.« Namrščila sem svoj pogled in odkimala z glavo. Zahihital se je in mi pojasnil svojo trditev: »Jaz sem Zemljan tako kot ti. Ko sem bil star trinajst let,« pogled je usmeril v tla; »nesrečna trinajst,« nato pa je dvignil glavo in smehljaje dejal: »sem bil sam doma. Preden so starši odšli na zabavo, sva se z mamo skregala o moji frizuri, saj sem se hotel ostriči, ona pa tega ni hotela. V hiši je zavladal mir in jaz sem stal pred ogledalom s škarjami v rokah. Zaradi boljše svetlobe sem izbral ogledalo nasproti okna. Že sem segel po prvem šopu las, ko sem opazil v odsevu okna nekaj svetlečega v zraku. Prestrašen si nisem več upal striči brez maminega dovoljenja, kot da me sedaj Bog kaznuje, ker kršim njeno voljo. Čez nekaj časa sem zaslišal trkanje na vratih in odšel pogledat, kdo je. Mislil sem, da me želijo moji sošolci prestrašiti, vendar ko sem stopil v vozilo, sem ugotovil, da je to, kar se dogaja vse prej kakor pa nedolžna šala. Vesoljci, ki so me ugrabili, niso bila ta družčina, ki je danes z mano. Bili so eni drugi in da bi se mi maščevali, so razmetali našo hišo. Med njihovim početjem se je razbilo ogledalo in tako sem kot ti začel živeti v dveh svetovih.«

Zmedena sem pogledala Katarino, ker sem nekako pričakovala, da mi bo znala odgovoriti. Katarina je prikimala v mojo smer: »Ker se je razbila konkavna leča, je tvoja slika realna v obeh svetovih. Od zdaj naprej živiš vzporedno v obeh dimenzijah. Le da si v naši galaksiji leto starejša.« Zaprla sem oči: »Zakaj pa ste prej bili tako čudni?« Črt se je zasmel: »Med potovanji iz galaksije v galaksijo se najhitreje prenese duša. Svetloba potuje hitreje kot zvok in tako si nas videla kot delne ljudi, katerih zvok se sliši z zamikom. Četudi je Tim človek, je potoval iz naše galaksije v vašo. Sedaj pa nas lahko vidiš normalne, ker je v ladji atmosfera enaka atmosferi našega planeta. Zato je prej tako nadležno piskalo.«

Globoko sem zavzdihnila. Bilo je veliko informacij za en dan in za mojo starost. Mojo stisko je opazila Katarina, ki mi je zagotovila varnost z besedami: »Ne skrbi. Veliko stvari moraš predelati in sprejeti, zato je najboljša rešitev, da se spočiješ. Potrebovala boš energijo za

obisk našega planeta.« Ko je bilo to povedano, se je Katarina pridružila Tadeju, ki je že zagnal ladjo, in se namestila na sovoznikovem sedežu. Veronika je s sedeža odrinila Tima, ki se je poklapan pridružil Črtu. Nenavadno, a sem se počutila varno. Veronika mi je ponudila steklenico vode, ki sem jo z veseljem sprejela. »Veš,« je začela »tole vozilo, je navaden avto za potovanje med galaksijami. A naš Tim ga je poimenoval ladja...« S pogledom sem ošvrknila Tima. »Čakajte, ali niso Tima našli eni drugi?« Črt je prikimal, Veronika pa je zagledana v hrbet voznikovega sedeža rekla: »Da, Katarina je bila tista, ki je Tima rešila ujetništva. Sprva je bil v rokah naših sošolcev iz šole, ki so šli iskat na Zemljo sužnja.« Črt se je vključil v pogovor: »Nekateri poskušajo zamenjati naš sedanji družbeni sistem s sužnjelastništvom. Tim je bil rešen in nekako smo ga sprejeli med naše vrste.« Tim se je zakrohotal: »Naše vrste, ta je pa dobra.«

»Samo še to me zanima... Kako pa to, da govorite slovensko?« Veronika me je prijela za roko in dejala: »To ti še povemo, potem pa spat. Verjemi, nočeš ujeziti Katarine z neupoštevanjem njenih nasvetov.« Vsi so se zasmeli, še celo Tadej, ki ni nič govoril. Katarina se je s stolom obrnila, tako da nas je gledala: »Kar smejte se...Vita, naš planet je do nedavnega bil enak vašemu. Potem se je skupina mladih odločila narediti konec nenehni korupciji in pritoževanju vseh, ki so imeli nekaj sekund časa. Prevzeli smo vajeti v svoje roke. Imeli smo to srečo, da med našim uporom smo dobili toliko članov, da smo imeli v naši skupini predstavnika vsake države in kulture. Oblast smo si priborili in oblikovali parlament iz predstavnikov vsake države. Znotraj parlamenta pa smo še posebni svetovalci in mirovniki, ki skrbimo za demokratičnost in pravičnost. Strice iz ozadja pa smo zamenjali s starešinami, ki so jih mladi izvolili za svoj vzor na volitvah. Več o politiki pa ni potrebno izgubljati besed. Zaspri sedaj. Biti hkrati v dveh galaksijah je naporno.«

Prispeli smo domov. Takoj po večerji sem odhitela v kopalnico, da mi je ne bi zasedla sestra. V svoji sobi sem ugasnila luč na nočni omarici. Stuširana in umitih zob sem se odpravila spati. Okno je bilo odprto in želela sem si poslušati zvoke nočnega življenja narave, kljub moji zavzetosti je utrujenost premagala zavest in počasi sem priprla veke svojih oči. Zaspala sem in sanjala.

Sončni žarki jutranjega sonca so me prebudili iz trdnega spanca. Okno je bilo še vedno odprto. Vstala sem in v omari poiskala oblačila, nato se polnih rok napotila v kopalnico.

Mislila sem, da vse, kar se je zgodilo...Tim, Katarina, Veronika, Črt in Tadej...ladja in fotoaparati...da je vse to bilo... da sem vse to le sanjala... Želela sem si, da bi bilo res. A kaj takega je predobro, da bi bilo resničnost. Izbrala sem si novo majico brez rokava na desni strani. Bila je moderna in komaj sem prepričala mamo, da mi jo je kupila. Zavrtela sem se pred ogledalom, da bi videla, kako mi pristaja, ko sem opazila vijolično packo na mestu, kjer ni bilo rokava. Slekla sem majico in opazila, da ni popackano blago, ampak moja koža. Poskušala se umiti barvo s sebe, a vijolično znamenje je ostalo na moji desni lopatici. Očitno včeraj ni bilo nekaj, kar sem sanjala.

Bila sem stara enajst let, ko sem jih prvič srečala. Od takrat živim dvojno življenje. Včasih mi je tisto drugo boljše, včasih pa mi je bolj pri srcu prvo. Ničesar ne bi spremenila. Sem posebna. Drugačna. Imam skrivnost. Nisem ti. In to... obožujem.